

Kaffetåren

Det är kallt igen. Marskallt. Jordvärmen dyrstängd.

Jag ligger i sovsäcken inomhus,
uppe i Drömskeppet,
i skydd för Verklighetens bitande köld
som täpper till, slår knut;
vanför dag & stund

Norrbotten sträcker på sig under skogarna,
krasar i moränåsarna,
slukar väldiga tystnader,
helgar avlägsenheter och egna initiativ

Längs motvillighetens kalla räls
intar jag "Moralens härstamning" av Friedrich Nietzsche,
som en oförsiktighetens skarpspråkade antidot;
min kropp en motspänstig sagesman
i alltings stelfrusna rättsordning

Kaffemuggens silo med vandringssägner
öppnar flyktvägar i egensinnets stålkamrar
medan himlen dånar natoiskt
under bombplanens kilskrift, svartvass över djupblått

Flödet av tid växlar svart
med rummets onumrerade totemturister

Jag hör mig tänka i hopp & skutt över myrarna

Kompassnålarna tvekar i jordmånen

Allt jag ser talar i egen sak;
ormkaskaderna vimlar bakom hörseln

Kaffet silar genom tankemönstren
som porlande myrvatten
genom sagoskogarnas avvattning,
vari dödliga flockblomster lockar vandraren

med femtonminutiga avsked
i gransus och ljusflimmer

Kaffet gjuter mod i självets lerkoloss,
på tå i samtidens kvartssamtal,
när förmiddagens rappning spricker upp
och rasslar ner över sanningssägare & lögnletare,
långt upp i försagda landmassors
okända kraftmätningar;
förutsättningslösheter höga som hus
vräkande genom grannsämjor
och vanskötta vanemönster

När världen slutar välter koppen,
och kaffet rinner ut över vakduken,
ner på linoleumgolvet,
Moishei Vainberg på repeat
ute i vardagsrummets sista minneslucka

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingvar Loco Nordin med Poeter.se id #114094 innehar upphovsrätten